

Bruxelles, 16.2.2016
COM(2016) 53 final

2016/0031 (COD)

Propunere de

DECIZIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind instituirea unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei și de abrogare a Deciziei nr. 994/2012/UE

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 27 final}

{SWD(2016) 28 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

Strategia privind uniunea energetică [COM (2015)80] indică faptul că: „*un element important pentru asigurarea securității aprovizionării cu energie (în special cu gaz) este conformitatea deplină cu legislația UE a acordurilor privind cumpărarea de energie din țări terțe*“. În același spirit, în concluziile sale din 19 martie 2015, Consiliul European a solicitat, de asemenea, „asigurarea unei conformități depline cu dreptul UE a tuturor acordurilor referitoare la cumpărarea de gaze de la furnizori externi, în special prin consolidarea transparenței acestor acorduri și a compatibilității cu dispozițiile UE în materie de securitate energetică”.

Un mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale (AIG) dintre statele membre și țările terțe în domeniul energiei a fost instituit printr-o decizie adoptată de Parlamentul European și de Consiliu la 25 octombrie 2012, care a intrat în vigoare la 17 noiembrie 2012 (denumită în continuare „decizia AIG”)¹. Principala caracteristică a acestui mecanism constă în efectuarea de către Comisie a unor controale ale conformității acordurilor interguvernamentale după ce un stat membru și o țară terță au încheiat astfel de acorduri.

Începând cu anul 2012, Comisia a dobândit o experiență considerabilă în ceea ce privește punerea în aplicare a acestui mecanism. În general, conform analizei din cadrul evaluării impactului avut de revizuirea deciziei AIG și din raportul către Parlamentul European și Consiliu cu privire la punerea în aplicare a deciziei AIG, evaluarea efectuată de Comisie indică faptul că, deși sistemul actual este util pentru primirea informațiilor referitoare la acordurile interguvernamentale existente și pentru identificarea problemelor ridicate de acestea în ceea ce privește compatibilitatea acordurilor respective cu dreptul UE, el nu este suficient pentru a rezolva astfel de probleme. În special, astfel cum se menționează în strategia privind uniunea energetică: „*în practică, s-a văzut că renegocierea unor astfel de acorduri este foarte dificilă. Pozițiile semnatarilor au fost deja stabilite, ceea ce creează o presiune politică de a nu modifica niciun aspect al acordului*“.

Prin urmare, implicarea Comisiei înainte ca un stat membru și o țară terță să fi încheiat astfel de acorduri ar oferi o valoare adăugată esențială prin soluționarea potențialelor conflicte dintre obligațiile ce revin statelor membre în temeiul dreptului internațional al tratatelor și cele care decurg din dreptul UE.

În acest context, revizuirea deciziei AIG are două obiective principale:

- (1) Asigurarea conformității acordurilor interguvernamentale cu dreptul UE pentru a garanta buna funcționare a pieței interne și a spori securitatea energetică a UE; și
- (2) Creșterea gradului de transparență a acordurilor interguvernamentale în vederea sporirii eficacității costurilor furnizării de energie în UE, precum și a solidarității dintre statele membre.

¹ Decizia 994/2012/UE de instituire a unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei.

Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică

Prezenta propunere este coerentă cu o serie de măsuri adoptate la nivelul UE pentru a îmbunătăți funcționarea pieței energetice a UE și pentru a spori securitatea energetică a UE.

Revizuirea actualei decizii AIG se înscrie printre rezultatele strategiei privind uniunea energetică, adoptată în februarie 2015, care stabilește contextul global și structura generală de guvernare pentru o politică energetică reînnoită a UE.

Strategia uniunii energetice prevede în planul său de acțiune o serie de acțiuni menite să sporească securitatea energetică a UE. Prin urmare, prezenta propunere trebuie privită în contextul altor inițiative, printre care revizuirea Regulamentului privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale². Decizia AIG este strâns legată de Regulamentul privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale, dar domeniul de aplicare al mecanismului pentru schimbul de informații instituit prin decizia respectivă este mai larg. Decizia AIG definește acordul interguvernamental drept „*acord obligatoriu din punct de vedere juridic, încheiat între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe, care are impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune*”. Prin urmare, decizia AIG se aplică tuturor acordurilor interguvernamentale referitoare la produse energetice și la infrastructura de aprovizionare aferentă, în special celor referitoare la gaz, petrol și electricitate. Singurele acorduri care nu sunt vizate sunt acordurile interguvernamentale referitoare la aspecte care țin de Tratatul Euratom. Pentru aceste acorduri interguvernamentale, articolul 103 din Tratatul Euratom prevede o procedură *ex ante* specifică.

Domeniul de aplicare al deciziei AIG exclude contractele comerciale încheiate între entități comerciale³. Prezenta propunere nu extinde domeniul de aplicare al deciziei AIG pentru a cuprinde contractele comerciale legate de AIG, dat fiind faptul că, astfel cum se menționează în strategia uniunii energetice, acest aspect este reglementat, pentru contractele comerciale de furnizare a gazelor naturale, de propunerea de revizuire a Regulamentului privind securitatea aprovizionării cu gaze naturale.

Coerența cu celelalte politici ale Uniunii

Propunerea nu contribuie doar la politica energetică a UE. Prin asigurarea conformității acordurilor interguvernamentale cu dreptul UE, aceasta contribuie inclusiv la politici din alte domenii ale dreptului Uniunii, precum piața internă, concurența și achizițiile publice.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

Temei juridic

Obiectivele prezentei decizii, menționate mai sus, sunt în concordanță cu obiectivele următoare ale Tratatului UE:

- să asigure siguranța aprovizionării cu energie în Uniune [articolul 194 alineatul (1) litera (b) din TFUE];

² Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind măsurile de garantare a securității aprovizionării cu gaze naturale și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 994/2010 (ref. XXX)

³ Considerentul 7 din decizia AIG subliniază faptul că această decizie nu creează obligații în ceea ce privește acordurile dintre entități comerciale. Acest considerent clarifică, de asemenea, faptul că statele membre pot, pe bază de voluntariat, să comunice Comisiei acordurile comerciale menționate în mod explicit în acordurile interguvernamentale.

- să instituie o piață internă a energiei funcțională, în spiritul solidarității dintre statele membre [articolul 3 alineatul (3) din TUE; articolul 194 alineatul (1) din TFUE].

Articolul 194 din TFUE este, prin urmare, temeiul juridic pentru propunerea de decizie AIG revizuită, la fel cum a fost și pentru actuala decizie AIG adoptată de Parlamentul European și de Consiliu la 25 octombrie 2012.

Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)

Necesitatea intervenției UE: Temeiul juridic pentru revizuirea deciziei AIG îl constituie articolul 194 din TFUE. Decizia AIG a fost adoptată în 2012 pe acest temei, respectând principiul subsidiarității. Cu toate acestea, introducerea unei obligații de verificare *ex ante* de către Comisie ar modifica decizia AIG. Această schimbare ar reprezenta o deplasare a sarcinilor de la nivelul statelor membre către UE. Astfel cum s-a explicat mai sus, experiența arată că evaluarea de către statele membre nu este suficientă și satisfăcătoare pentru a asigura conformitatea acordurilor interguvernamentale cu dreptul UE și creează incertitudine juridică. Implicarea *ex ante* a Comisiei ar oferi o valoare adăugată esențială pentru rezolvarea problemelor (în special a conflictelor dintre obligațiile ce revin statelor membre în temeiul dreptului internațional al tratatelor și cele care decurg din dreptul UE).

Valoarea adăugată la nivelul UE: Integrarea progresivă a infrastructurii și a piețelor energetice, dependența comună de furnizori externi, precum și necesitatea de a asigura solidaritatea în vremuri de criză implică faptul că deciziile politice fundamentale privind energia ar trebui să nu fie luate exclusiv la nivel național, fără a implica țările vecine și UE. Decizia AIG se situează la intersecția dintre dimensiunea externă (întrucât implică încheierea de acorduri cu țările terțe) și piața internă (întrucât dispozițiile neconforme, cum ar fi clauzele de destinație, au un impact negativ asupra liberei circulații a produselor energetice în cadrul pieței interne). Prin urmare, consolidarea cooperării și transparenței la nivelul UE în cadrul prezentei propuneri prezintă o valoare adăugată clară.

Proportionalitate

Obiectivele prezentei propuneri sunt:

- (1) Asigurarea conformității acordurilor interguvernamentale cu dreptul Uniunii pentru a garanta buna funcționare a pieței interne și a spori securitatea energetică a UE; și
- (2) Creșterea gradului de transparență a acordurilor interguvernamentale în vederea sporirii eficacității costurilor furnizării de energie în UE, precum și a solidarității dintre statele membre.

Pentru a realiza aceste obiective, se propune, în esență, o combinație de clauze standard opționale și evaluarea *ex ante* a acordurilor interguvernamentale înainte de semnarea acestora. După cum se explică în evaluarea impactului avut de revizuirea deciziei AIG, menținerea sistemului actual nu ar fi eficientă. În mod concret, niciunul dintre acordurile interguvernamentale identificate de Comisie ca fiind problematice nu a fost reziliat până în prezent.

În mod asemănător, concluzia evaluării impactului este că opțiunea de a elabora clauze standard obligatorii ar putea ajuta statele membre să evite incompatibilitatea cu dreptul Uniunii, dar că gama variată de situații și de modele de afaceri care intră în domeniul de aplicare al deciziei AIG nu va permite, totuși, elaborarea de clauze standard suficient de precise pentru a asigura securitatea juridică și pentru a înlocui o evaluare *ex ante* aprofundată

a textului final al proiectului. În plus, în funcție de poziția și de puterea de negociere a țării terțe, este posibil ca statele membre să nu reușească să includă anumite clauze standard într-un acord interguvernamental.

Prin urmare, concluzia evaluării impactului este că opțiunea controlului *ex ante* obligatoriu este abordarea cea mai puțin strictă pentru a evita acordurile interguvernamentale neconforme.

Alegerea instrumentului

Legislația existentă în acest domeniu este decizia AIG. Prezenta propunere are ca scop consolidarea și îmbunătățirea măsurilor și procedurilor prevăzute în decizia existentă. Prin urmare, este adecvat ca instrumentul ales să fie o decizie. Având în vedere numărul de noi elemente și domeniul de aplicare al acestora, proiectul de decizie propune abrogarea și înlocuirea actualei Decizii 994/2012/UE, în locul modificării dispozițiilor actuale.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Evaluări ex-post/verificări ale adecvării legislației existente

Prezenta propunere se bazează pe experiența pe care Comisia a dobândit-o cu privire la punerea în aplicare a deciziei AIG din momentul în care aceasta a intrat în vigoare la 17 noiembrie 2012 și care a fost analizată în raportul de evaluare anexat la evaluarea impactului avut de revizuirea deciziei AIG și în raportul către Parlamentul European și Consiliu cu privire la punerea în aplicare a actualei decizii AIG.

Concluzia acestor rapoarte este, în ceea ce privește eficacitatea deciziei AIG, că dispozițiile sale actuale (în special natura *ex post* a controlului de compatibilitate stabilit în decizie) nu au dus la transformarea acordurilor interguvernamentale neconforme încheiate în acorduri conforme și nu au afectat în mod direct negocierile statelor membre cu țările terțe. În special, niciun proiect de acord interguvernamental nu a fost prezentat Comisiei pe bază de voluntariat pentru o verificare *ex ante*. Prin urmare, decizia AIG în forma sa actuală nu este considerată a fi eficace.

Concluzia rapoartelor a fost, de asemenea, că, în general, costurile asociate cu actuala decizie AIG se justifică prin avantajele pe care le oferă întrucât decizia garantează funcționarea pieței interne a energiei și contribuie la securitatea aprovizionării. Cu toate acestea, decizia AIG ar putea fi mai eficientă dacă verificările de compatibilitate pe care le instituie ar fi efectuate *ex ante* (și nu *ex post*, astfel cum se efectuează în prezent). Acest lucru ar consolida considerabil securitatea juridică și ar evita costurile atât pentru statele membre, cât și pentru Comisie.

În plus, aceste rapoarte clarifică faptul că acordurile interguvernamentale vor continua să joace un rol-cheie în sectorul energetic din UE. Prin urmare, decizia AIG este relevantă, însă ea trebuie să se adapteze la natura schimbătoare a surselor de energie și a rutelor de aprovizionare cu energie. De asemenea, rapoartele respective subliniază faptul că există o valoare adăugată la nivelul UE pentru decizia AIG, întrucât ea consolidează cooperarea și transparența la acest nivel și contribuie la securitatea aprovizionării și la funcționarea pieței interne a energiei.

Prin urmare, în ansamblu, concluzia rapoartelor este că procedurile prevăzute de actuala decizie AIG nu sunt pe deplin adecvate, principala problemă procedurală în acest sens fiind natura *ex post* a controlului de compatibilitate din cadrul actualului sistem, care a fost rezultatul negocierilor interinstituționale intense purtate la momentul adoptării deciziei AIG, în 2012.

Prezenta propunere abordează deficiențele detectate.

Consultări cu părțile interesate

O consultare publică a fost organizată în perioada 28 iulie - 22 octombrie 2015. Comisia a primit aproximativ 25 de răspunsuri de la părțile interesate, printre care s-au numărat statele membre și mai multe asociații (de reglementare și din sectorul industrial), nivelul de participare la consultare putând fi considerat satisfăcător.

Toți respondenții au subliniat importanța acordurilor interguvernamentale pentru securitatea aprovizionării cu energie și pentru buna funcționare a pieței interne a energiei. În ceea ce privește necesitatea de a consolida sistemul stabilit prin actuala decizie AIG și modul de realizare a acestei consolidări, opiniile respondenților au fost împărțite:

Un raport complet privind rezultatele consultării publice este anexat la evaluarea impactului avut de revizuirea deciziei AIG, iar răspunsurile neconfidențiale sunt publicate pe site-ul internet al Comisiei⁴.

Obținerea și utilizarea expertizei

Informațiile referitoare la punerea în aplicare a deciziei AIG sunt parțial confidențiale, fie datorită unora dintre dispozițiile deciziei AIG înseși (articolul 4 - Confidențialitate), fie datorită anumitor excepții prevăzute de Regulamentul nr. 1049/2001⁵ privind accesul public la documentele Parlamentului European, Consiliului și Comisiei [articolul 4 alineatul (1) litera (a), a 3-a liniuță - protecția relațiilor internaționale, articolul 4 alineatul (5) - solicitarea de către un stat membru de a nu se divulga conținutul unui document emis de statul membru respectiv, fără acordul său prealabil sau articolul 4 alineatul (2) a 2-a liniuță - protecția procedurilor judiciare și a consultanței juridice]. Din aceste motive de confidențialitate, printre altele, s-a decis să nu se efectueze un studiu extern privind punerea în aplicare a actualei decizii AIG.

Evaluarea impactului

Toate măsurile propuse au fost susținute de evaluarea impactului. Avizul favorabil al Comitetului de analiză a reglementării a fost emis la data de 4 decembrie 2015.

În cadrul analizei impactului au fost luate în considerare cinci opțiuni de politici:

Opțiunea 1: Situație de referință: Decizia AIG rămâne neschimbată, însă politica de sancționare a încălcărilor dreptului UE este consolidată

Opțiunea 2: Includerea în acordurile interguvernamentale a unor clauze standard care nu încalcă dreptul/orientările UE

Opțiunea 3: Evaluarea *ex ante* obligatorie a acordurilor interguvernamentale de către Comisie

Opțiunea 4: Participarea obligatorie a Comisiei în calitate de observator la negocierile AIG

⁴ <https://ec.europa.eu/energy/en/consultations/consultation-review-intergovernmental-agreements-decision>

⁵ JO L 145, 31.5.2001, p. 43

Opțiunea 5: Negocierea de către Comisie a acordurilor UE în domeniul energiei

Concluzia evaluării impactului este că cea mai eficace, eficientă și proporțională opțiune este opțiunea 3.

Adecvarea și simplificarea reglementărilor

Propunerea va determina o creștere limitată a sarcinii administrative

Drepturi fundamentale

Nu se aplică.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului UE.

5. ALTE ELEMENTE

Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare

Decizia AIG conține, la articolul 8, o clauză de revizuire. Articolul respectiv prevede obligația Comisiei de a prezenta un raport până la 1 ianuarie 2016 și, ulterior, o dată la trei ani.

În plus față de raportul de evaluare din anexa la evaluarea impactului avut de revizuirea deciziei AIG, prezenta propunere de revizuire a deciziei AIG este însoțită de un prim raport către Parlamentul European și Consiliu.

Pentru viitor, Comisia intenționează să prezinte, astfel cum se solicită la articolul 8 din decizia AIG, un raport ulterior până la data de 1 ianuarie 2020.

În cele din urmă, Comisia, în calitate sa de gardian al tratatelor, va urma, după caz, procedura prevăzută la articolul 258 din tratat, în cazul în care un stat membru nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în ceea ce privește implementarea și aplicarea dreptului Uniunii.

Documente explicative (pentru directive)

Nu se aplică.

Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii

Decizia revizuită conține următoarele elemente:

1. Obligațiile în materie de notificare cu privire la acordurile interguvernamentale:
 - obligația statelor membre de a informa Comisia cu privire la intenția lor de a deschide negocieri cu o țară terță privind încheierea unor noi acorduri interguvernamentale sau modificarea celor existente;
 - Comisia ar trebui să fie informată de îndată ce este prezentată o astfel de notificare cu privire la negocieri;
 - în cazul în care un stat membru transmite Comisiei o notificare cu privire la negocieri, serviciile Comisiei pot oferi statului membru respectiv consiliere cu

privire la modul în care acesta poate evita incompatibilitatea acordului interguvernamental cu dreptul Uniunii sau cu pozițiile politice ale Uniunii adoptate în concluziile Consiliului sau ale Consiliului European;

- obligația statelor membre de notificare către Comisie a proiectelor de acord interguvernamental sau a modificării acordurilor existente, împreună cu toate documentele însoțitoare, de îndată ce în cadrul negocierilor s-a ajuns la un acord între părți cu privire la toate elementele principale, în vederea realizării de către Comisie a evaluării *ex ante*;
- obligația statelor membre de notificare către Comisie a acordurilor interguvernamentale sau a modificărilor aduse acordurilor existente, împreună cu toate documentele însoțitoare, la ratificare;
- obligația statelor membre de notificare către Comisie a tuturor acordurilor interguvernamentale existente sau a modificărilor aduse acestora, împreună cu toate documentele însoțitoare;
- acordurile între întreprinderi nu fac obiectul obligațiilor de notificare, dar pot fi transmise notificări cu privire la acestea, pe bază de voluntariat;
- obligația Comisiei de a face schimb de informații și de documente primite de la un stat membru cu celelalte state membre, în conformitate cu dispozițiile referitoare la confidențialitate.

2. Evaluarea de către Comisie:

- obligația Comisiei de a efectua o evaluare *ex ante* a proiectelor de acorduri interguvernamentale sau a modificărilor aduse acordurilor existente și de a informa statul membru cu privire la eventualele îndoieli pe care le poate avea referitor la compatibilitatea cu dreptul Uniunii, în special cu legislația referitoare la piața internă a energiei și cu legislația UE în materie de concurență, în termen de șase săptămâni;
- obligația Comisiei de a transmite statului membru avizul său privind compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unui acord interguvernamental sau a modificării acestuia, în termen de 12 săptămâni de la data notificării;
- statul membru nu încheie acordul interguvernamental propus sau modificarea propusă a unui astfel de acord până în momentul în care Comisia a informat statele membre cu privire la orice eventuale îndoieli, precum și cu privire la avizul său. La momentul încheierii acordului interguvernamental propus sau a modificării propuse a unui astfel de acord, statul membru în cauză trebuie să țină seama în cea mai mare măsură de avizul Comisiei;
- obligația Comisiei de a efectua evaluări *ex post* ale acordurilor interguvernamentale existente sau ale modificărilor aduse acestora și de a informa statele membre în caz de îndoieli cu privire la compatibilitatea acestor acorduri cu dreptul Uniunii, în termen de nouă luni de la data notificării.

3. Obligațiile de notificare și evaluare de către Comisie cu privire la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu:

- obligația statelor membre să notifice Comisiei instrumentele fără caracter juridic obligatoriu existente și pe cele viitoare, împreună cu toate documentele însoțitoare;

- Comisia poate efectua evaluări *ex post* ale instrumentelor fără caracter obligatoriu prezentate și poate informa statele membre în consecință atunci când consideră că măsurile de punere în aplicare a instrumentului fără caracter juridic obligatoriu ar putea intra în conflict cu dreptul Uniunii;
- obligația Comisiei de a comunica documentele primite de la un stat membru celorlalte state membre, în conformitate cu dispozițiile referitoare la confidențialitate.

Propunere de

DECIZIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind instituirea unui mecanism de schimb de informații cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu dintre statele membre și țări terțe în domeniul energiei și de abrogare a Deciziei nr. 994/2012/UE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 194 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁶,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară⁷,

întrucât:

- (1) Buna funcționare a pieței interne a energiei necesită ca energia importată în Uniune să fie pe deplin reglementată de normele de instituire a pieței interne a energiei. O piață internă a energiei care nu funcționează corespunzător plasează Uniunea într-o poziție vulnerabilă și dezavantajoasă în ceea ce privește securitatea aprovizionării cu energie și subminează beneficiul său potențial pentru consumatorii europeni și pentru industria europeană.
- (2) Obiectivul strategiei uniunii energetice, astfel cum a fost adoptată de Comisie la 25 februarie 2015⁸, este de a oferi consumatorilor o energie sigură, durabilă, competitivă și la prețuri accesibile. Mai precis, pe baza analizei efectuate deja în cadrul Strategiei europene pentru securitate energetică din mai 2014⁹, strategia privind uniunea energetică subliniază faptul că un element important pentru asigurarea securității energiei este conformitatea deplină cu dreptul Uniunii a acordurilor privind achiziționarea de energie din țări terțe. În același spirit, în concluziile sale din 19 martie 2015, Consiliul European a solicitat asigurarea unei conformități depline cu dreptul Uniunii a tuturor acordurilor referitoare la cumpărarea de gaze de la furnizori externi, în special prin consolidarea transparenței acestor acorduri și a compatibilității cu dispozițiile Uniunii în materie de securitate energetică.

⁶ JO C , , p. .

⁷ JO C , , p. .

⁸ COM(2015)80.

⁹ COM (2014)330.

- (3) Decizia 994/2012/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁰ a fost utilă pentru obținerea de informații privind acordurile interguvernamentale existente și pentru a identifica problemele ridicate de acestea în ceea ce privește compatibilitatea lor cu dreptul Uniunii.
- (4) Cu toate acestea, Decizia 994/2012/UE s-a dovedit a fi ineficace în ceea ce privește asigurarea conformității acordurilor interguvernamentale cu dreptul Uniunii. Această decizie s-a bazat în principal pe evaluarea acordurilor interguvernamentale de către Comisie după încheierea acestora de către statele membre cu o țară terță. Experiența dobândită în urma punerii în aplicare a Deciziei 994/2012/UE a demonstrat că o astfel de evaluare *ex post* nu valorifică pe deplin potențialul pentru asigurarea conformității acordului interguvernamental cu dreptul Uniunii. În special, acordurile interguvernamentale nu conțin, adesea, clauze de reziliere sau de adaptare adecvate care să permită statelor membre să aducă acordul interguvernamental în conformitate cu dreptul Uniunii într-un interval de timp rezonabil. În plus, pozițiile semnatărilor au fost deja stabilite, ceea ce creează o presiune politică de a nu modifica niciun aspect al acordului.
- (5) Pentru a se evita orice neconformitate cu dreptul Uniunii și pentru a spori transparența, statele membre ar trebui să informeze Comisia cu privire la intenția lor de a deschide negocieri cu privire la noi acorduri interguvernamentale sau de a aduce modificări acordurilor interguvernamentale existente, cât mai curând posibil. Comisia ar trebui să fie informată periodic cu privire la evoluția negocierilor. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea să invite Comisia să participe la negocieri în calitate de observator.
- (6) În timpul negocierilor, Comisia ar trebui să aibă posibilitatea de a face recomandări privind modul în care se poate evita incompatibilitatea cu dreptul Uniunii. În special, Comisia ar putea elabora, împreună cu statele membre, clauze standard sau orientări opționale. Comisia ar trebui să aibă posibilitatea de a atrage atenția asupra obiectivelor politicii energetice a Uniunii și asupra principiului solidarității între statele membre, precum și asupra pozițiilor în materie de politică a Uniunii adoptate în concluziile Consiliului sau ale Consiliului European.
- (7) Pentru a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii, statele membre ar trebui să notifice Comisiei proiectul de acord interguvernamental, înainte ca acesta să devină obligatoriu din punct de vedere juridic pentru părți (*ex ante*). Într-un spirit de cooperare, Comisia ar trebui să sprijine statele membre în identificarea problemelor de conformitate prezentate de proiectul de acord interguvernamental sau de modificarea unui astfel de acord. Statele membre respective ar fi apoi mai bine pregătite să încheie un acord conform dreptului Uniunii. Comisia ar trebui să dispună de suficient timp pentru o astfel de evaluare cu scopul de a oferi un grad cât mai ridicat de securitate juridică, evitând totodată întârzierile nejustificate. Pentru a beneficia pe deplin de sprijinul Comisiei, statele membre ar trebui să nu încheie un acord interguvernamental până în momentul în care Comisia a informat statul membru în cauză cu privire la evaluarea sa. Statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a găsi o soluție potrivită în vederea eliminării incompatibilității identificate.
- (8) Având în vedere strategia privind uniunea energetică, transparența în ceea ce privește acordurile interguvernamentale din trecut și cele viitoare continuă să fie de o importanță maximă. Prin urmare, statele membre ar trebui să continue notificarea către Comisie a acordurilor interguvernamentale existente și viitoare, indiferent dacă acestea au intrat în vigoare sau sunt aplicate cu titlu provizoriu în sensul articolului 25 din

¹⁰ JO L 299, 27.10.2012, p. 13.

Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor, precum și a noilor acorduri interguvernamentale.

- (9) Comisia ar trebui să evalueze compatibilitatea cu dreptul Uniunii a acordurilor interguvernamentale care au intrat în vigoare sau se aplică cu titlu provizoriu înainte de data intrării în vigoare a prezentei decizii și să informeze statele membre în consecință. În caz de incompatibilitate, statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a găsi o soluție potrivită în vederea eliminării incompatibilității identificate.
- (10) Prezenta decizie ar trebui să se aplice numai acordurilor interguvernamentale care au un impact asupra pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune. În cazul în care există îndoieli, statele membre ar trebui să consulte Comisia. În principiu, acordurile care nu mai sunt în vigoare sau care nu se mai aplică nu au impact asupra pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune și, prin urmare, nu ar trebui să fie vizate de prezenta decizie.
- (11) Statele membre stabilesc relații cu țările terțe nu numai prin încheierea de acorduri interguvernamentale, ci și sub forma unor instrumente fără caracter juridic obligatoriu. Chiar dacă nu au un caracter obligatoriu din punct de vedere juridic, aceste instrumente pot fi utilizate pentru a stabili un cadru detaliat pentru infrastructura energetică și pentru aprovizionarea cu energie. În această privință, instrumentele fără caracter juridic obligatoriu pot avea efecte asupra pieței interne a energiei similare cu cele avute de acordurile interguvernamentale, întrucât punerea lor în aplicare ar putea duce la o încălcare a dreptului Uniunii. Prin urmare, pentru a asigura o mai mare transparență în ceea ce privește toate măsurile aplicate de statele membre care pot avea un impact asupra pieței interne a energiei și asupra securității energetice, statele membre ar trebui să prezinte Comisiei, *ex post*, inclusiv respectivele instrumente fără caracter obligatoriu. Comisia ar trebui să evalueze instrumentele fără caracter juridic obligatoriu și, dacă este cazul, să informeze statul membru în consecință.
- (12) Instrumentele fără caracter juridic obligatoriu sau acordurile interguvernamentale care trebuie notificate în toate elementele lor către Comisie pe baza altor acte ale Uniunii sau care privesc chestiuni ce intră în domeniul de aplicare al Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice ar trebui să nu facă obiectul prezentei decizii.
- (13) Prezenta decizie nu ar trebui să creeze obligații în ceea ce privește acordurile dintre entități comerciale. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să dispună de libertatea de a transmite Comisiei, pe bază de voluntariat, astfel de acorduri la care se face trimitere în mod expres în acordurile interguvernamentale sau în instrumentele fără caracter juridic obligatoriu.
- (14) Comisia ar trebui să pună la dispoziția celorlalte state membre, în format electronic securizat, toate informațiile pe care le primește. Comisia ar trebui să respecte solicitările statelor membre de a trata informațiile care i-au fost transmise ca fiind confidențiale. Solicitățile de tratament confidențial nu ar trebui să limiteze însă accesul Comisiei la informațiile confidențiale, deoarece Comisia ar trebui să dispună de informații complete pentru propriile evaluări. Comisia ar trebui să fie responsabilă de garantarea aplicării clauzei de confidențialitate. Solicitățile de tratament confidențial

ar trebui să nu aducă atingere dreptului de acces la documente, prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului¹¹.

- (15) În cazul în care un stat membru consideră că un acord interguvernamental este confidențial, ar trebui să prezinte Comisiei un rezumat al acestuia în vederea partajării acestui rezumat cu celelalte state membre.
- (16) Un schimb permanent de informații cu privire la acordurile interguvernamentale la nivelul Uniunii este de natură să favorizeze dezvoltarea celor mai bune practici. Pe baza celor mai bune practici, Comisia, dacă este cazul, în colaborare cu Serviciul European de Acțiune Externă în ceea ce privește politicile externe ale Uniunii, ar trebui să elaboreze clauze standard opționale care să fie utilizate în acordurile interguvernamentale dintre statele membre și țări terțe. Utilizarea unor astfel de clauze standard ar trebui să vizeze evitarea conflictelor dintre acordurile interguvernamentale și dreptul Uniunii, în special normele pieței interne a energiei și dreptul concurenței, precum și a conflictelor cu acordurile internaționale încheiate de Uniune. Utilizarea lor ar trebui să fie opțională, iar conținutul ar trebui să poată fi adaptat oricăror circumstanțe specifice.
- (17) O mai bună cunoaștere reciprocă a acordurilor interguvernamentale și a instrumentelor fără caracter juridic obligatoriu existente și a celor noi ar trebui să permită o mai bună coordonare în materie de energie între statele membre și între statele membre și Comisie. O astfel de îmbunătățire a coordonării ar trebui să permită statelor membre să beneficieze pe deplin de pe urma ponderii politice și economice a Uniunii și să permită Comisiei să propună soluții la problemele identificate în domeniul acordurilor interguvernamentale.
- (18) Comisia ar trebui să faciliteze și să încurajeze coordonarea dintre statele membre în vederea consolidării rolului strategic global al Uniunii printr-o abordare coordonată puternică și eficientă față de țările producătoare, de tranzit și consumatoare.
- (19) Întrucât obiectivul prezentei decizii, și anume schimbul de informații între statele membre și Comisie cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu din domeniul energiei, nu poate fi realizat suficient de bine de statele membre, ci poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, datorită efectelor prezentei decizii, care este aplicabilă în toate statele membre, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta decizie nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.
- (20) Dispozițiile prezentei decizii nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor Uniunii privind încălcarea dreptului UE, ajutoarele de stat și concurența. În special, în conformitate cu articolul 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Comisia are dreptul să declanșeze procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, în cazul în care consideră că un stat membru și-a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul TFUE.
- (21) În 2020, Comisia ar trebui să aprecieze dacă prezenta decizie este suficientă și eficientă pentru a asigura conformitatea acordurilor interguvernamentale cu dreptul

¹¹ Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 299, 27.10.2012, p. 13).

Uniunii și dacă există un nivel înalt de coordonare între statele membre cu privire la acordurile interguvernamentale în domeniul energiei.

(22) Decizia nr. 994/2012/UE ar trebui abrogată,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezenta decizie instituie un mecanism pentru schimbul de informații dintre statele membre și Comisie cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu din domeniul energiei, astfel cum sunt definite la articolul 2, în vederea optimizării funcționării pieței interne de energie.
2. Prezenta decizie nu se aplică acordurilor interguvernamentale și nici instrumentelor fără caracter juridic obligatoriu care, în ansamblul lor, fac obiectul altor proceduri de notificare specifice reglementate de dreptul Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei decizii, se aplică următoarele definiții:

- (1) „acord interguvernamental” înseamnă orice acord obligatoriu din punct de vedere juridic, încheiat între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe, care are impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în Uniune; cu toate acestea, în cazul în care un astfel de acord obligatoriu din punct de vedere juridic vizează și alte chestiuni, numai dispozițiile referitoare la energie, inclusiv dispozițiile generale care se aplică respectivelor dispoziții referitoare la energie, constituie un „acord interguvernamental”;
- (2) „acord interguvernamental existent” înseamnă un acord interguvernamental care a intrat în vigoare sau se aplică cu titlu provizoriu înainte de data intrării în vigoare a prezentei decizii;
- (3) „instrument fără caracter juridic obligatoriu” înseamnă un acord fără caracter juridic obligatoriu, încheiat între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe, precum un memorandum de înțelegere, o declarație comună, o declarație ministerială comună, o acțiune comună sau un cod de conduită comun, care conține interpretarea dreptului Uniunii, stabilește condițiile pentru aprovizionarea cu energie (cum ar fi volumurile și prețurile) sau dezvoltarea infrastructurilor energetice;
- (4) „instrument fără caracter juridic obligatoriu existent” înseamnă un instrument fără caracter juridic obligatoriu care a fost semnat sau care a fost convenit în alt mod înainte de intrarea în vigoare a prezentei decizii.

Articolul 3

Obligațiile în materie de notificare cu privire la acordurile interguvernamentale

1. În cazul în care un stat membru intenționează să deschidă negocieri cu o țară terță în vederea modificării unui acord interguvernamental existent sau pentru a încheia un nou acord interguvernamental, statul membru respectiv informează Comisia în scris

cu privire la intențiile sale cât mai curând posibil înainte de deschiderea preconizată a negocierilor.

În cazul în care statul membru transmite o astfel de notificare cu privire la negocieri, statul membru în cauză ar trebui să informeze periodic Comisia cu privire la evoluția negocierilor.

2. De îndată ce s-a ajuns la un acord între părți cu privire la toate elementele principale ale unui proiect de acord interguvernamental sau de modificare a unui acord interguvernamental existent, dar înainte de încheierea negocierilor oficiale, statul membru în cauză notifică Comisiei acest proiect de acord sau de modificare, împreună cu eventualele anexe la acestea în vederea evaluării *ex ante* în conformitate cu articolul 5.

În cazul în care proiectul de acord interguvernamental sau de modificare a unui acord interguvernamental existent se referă în mod explicit la alte texte, statul membru respectiv prezintă inclusiv textele în cauză, în măsura în care acestea conțin elemente care pot avea impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în cadrul Uniunii.

3. La ratificarea unui acord interguvernamental sau a unei modificări a unui acord interguvernamental, statul membru în cauză notifică Comisiei acordul interguvernamental sau modificarea, inclusiv orice anexă la acestea.

În cazul în care acordul interguvernamental ratificat sau modificarea ratificată a acordului interguvernamental se referă în mod explicit la alte texte, statul membru în cauză prezintă inclusiv textele respective, în măsura în care acestea conțin elemente care pot avea impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în cadrul Uniunii.

4. Obligația de notificare a Comisiei în conformitate cu alineatele (2) și (3) nu se aplică în cazul acordurilor între entități comerciale.
5. Toate notificările prevăzute la alineatele (1) - (3) din prezentul articol, la articolul 6 alineatele (1) și (2) și la articolul 7 alineatele (1) și (2) se realizează prin intermediul unei aplicații web furnizate de Comisie. Termenele menționate la articolul 5 alineatele (1) și (2) și la articolul 6 alineatul (3) încep de la data la care dosarul complet de notificare a fost înregistrat în aplicație.

Articolul 4

Asistență din partea Comisiei

1. În cazul în care un stat membru transmite Comisiei o notificare cu privire la negocieri în temeiul articolului 3 alineatul (1), serviciile Comisiei îi pot oferi statului membru respectiv asistență cu privire la modul în care poate evita o incompatibilitate între acordul interguvernamental sau modificarea la acordul interguvernamental existent în curs de negociere și dreptul Uniunii. De asemenea, statul membru respectiv poate solicita asistența Comisiei în cadrul negocierilor în cauză.
2. La solicitarea statului membru în cauză sau la cererea Comisiei și cu aprobarea scrisă a statului membru în cauză, Comisia poate participa la negocieri în calitate de observator.
3. În cazul în care Comisia participă la negocieri în calitate de observator, aceasta poate oferi statului membru în cauză asistență privind modul în care poate evita

incompatibilitatea între acordul interguvernamental sau modificarea în curs de negociere și dreptul Uniunii.

Articolul 5

Evaluarea de către Comisie

1. În termen de șase săptămâni de la data notificării proiectului complet de acord interguvernamental sau de modificare, inclusiv a anexelor la acestea, în temeiul articolului 3 alineatul (2), Comisia informează statul membru în cauză cu privire la orice îndoieli legate de compatibilitatea proiectului de acord sau a modificării cu dreptul Uniunii, în special cu legislația privind piața internă a energiei și cu dreptul Uniunii în materie de concurență. În lipsa unui răspuns din partea Comisiei în termenul indicat, se consideră că aceasta nu a avut astfel de dubii.
2. În cazul în care Comisia informează statul membru în cauză în temeiul alineatului (1) că are îndoieli, aceasta transmite statului membru în cauză avizul său privind compatibilitatea proiectului de acord interguvernamental sau de modificare în cauză cu dreptul Uniunii, în special cu legislația privind piața internă a energiei și cu dreptul Uniunii în materie de concurență, în termen de 12 săptămâni de la data de notificare menționată la alineatul (1). În lipsa unui aviz al Comisiei în cursul perioadei respective, se consideră că aceasta nu a exprimat vreo obiecție.
3. Cu acordul statului membru în cauză, termenele menționate la alineatele (1) și (2) pot fi prelungite. Termenele prevăzute la alineatele (1) și (2) se scurtează de comun acord cu Comisia, dacă situația impune o astfel de măsură.
4. Statul membru nu semnează, nu ratifică sau nu aprobă proiectul de acord interguvernamental sau de modificare a unui acord interguvernamental existent până în momentul în care Comisia a informat statul membru cu privire la orice îndoieli existente, în conformitate cu alineatul (1), sau, după caz, a emis un aviz în conformitate cu alineatul (2), sau, în absența unui răspuns sau a unui aviz din partea Comisiei, până când termenele menționate la alineatul (1) sau, după caz, la alineatul (2), au expirat.

În cazul în care semnează, ratifică sau adoptă un acord interguvernamental sau o modificare, statul membru în cauză ține seama în cea mai mare măsură de avizul Comisiei menționat la alineatul (2).

Articolul 6

Obligațiile de notificare și evaluarea efectuată de către Comisie cu privire la acordurile interguvernamentale existente

1. Până la [3 de luni de la intrarea în vigoare a prezentei decizii] cel târziu, statele membre notifică Comisiei toate acordurile interguvernamentale existente, inclusiv anexele și modificările aduse acestora.

În cazul în care acordul interguvernamental existent se referă în mod explicit la alte texte, statul membru în cauză prezintă inclusiv textele respective, în măsura în care acestea conțin elemente care pot avea impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în cadrul Uniunii.

Obligația de notificare a Comisiei în conformitate cu prezentul alineat nu se aplică în cazul acordurilor între entități comerciale.

2. Acordurile interguvernamentale existente care au fost deja notificate Comisiei în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) sau (5) din Decizia nr. 994/2012/UE sau cu articolul 13 alineatul (6) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 994/2010 la data intrării în vigoare a prezentei decizii se consideră a fi fost notificate în sensul alineatului (1) din prezentul articol, cu condiția ca notificarea să respecte cerințele prevăzute la alineatul respectiv.
3. Comisia evaluează acordurile interguvernamentale notificate în conformitate cu alineatul (1) sau (2). În cazul în care, după prima sa evaluare, Comisia are îndoieli cu privire la compatibilitatea acordurilor respective cu dreptul Uniunii, în special cu legislația privind piața internă a energiei și cu dreptul Uniunii în materie de concurență, Comisia informează statele membre în cauză în mod corespunzător, în termen de nouă luni de la notificarea acordurilor respective.

Articolul 7

Obligațiile de notificare și evaluarea efectuată de către Comisie cu privire la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu

1. La adoptarea unui instrument fără caracter juridic obligatoriu sau a unei modificări a unui instrument fără caracter juridic obligatoriu, statul membru în cauză notifică Comisiei instrumentul fără caracter juridic obligatoriu sau modificarea, inclusiv orice anexă la acestea.
În cazul în care instrumentul fără caracter juridic obligatoriu sau modificarea unui instrument fără caracter juridic obligatoriu se referă în mod explicit la alte texte, statul membru în cauză prezintă inclusiv textele respective, în măsura în care acestea conțin elemente care pot avea impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în cadrul Uniunii.
2. Până la [3 de luni de la intrarea în vigoare a prezentei decizii] cel târziu, statele membre notifică Comisiei toate instrumentele fără caracter juridic obligatoriu existente, inclusiv anexele și modificările aduse acestora.
În cazul în care instrumentul fără caracter juridic obligatoriu existent se referă în mod explicit la alte texte, statul membru în cauză prezintă inclusiv textele respective, în măsura în care acestea conțin elemente care pot avea impact asupra funcționării pieței interne a energiei sau asupra securității aprovizionării cu energie în cadrul Uniunii.
3. Obligația de notificare a Comisiei în conformitate cu alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul acordurilor între entități comerciale.
4. Atunci când, după prima sa evaluare, Comisia consideră că măsurile de punere în aplicare a instrumentului fără caracter juridic obligatoriu care i-a fost notificat în conformitate cu alineatele (1) și (2) ar putea intra în conflict cu dreptul Uniunii, în special cu legislația referitoare la piața internă a energiei și cu legislația Uniunii în materie de concurență, Comisia poate informa în consecință statul membru vizat.

Articolul 8

Transparență și confidențialitate

1. Atunci când furnizează informații Comisiei în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) - (3), cu articolul 6 alineatul (1) și cu articolul 7 alineatele (1) și (2), un stat membru poate indica dacă vreo parte a informațiilor, de natură comercială sau de altă natură, a căror divulgare ar putea afecta activitățile părților implicate, trebuie să fie considerate confidențiale și dacă informațiile furnizate pot fi comunicate altor state membre.

Un stat membru transmite o astfel de indicație cu privire la acordurile existente menționate la articolul 6 alineatul (2) până la [3 luni de la intrarea în vigoare a prezentei decizii] cel târziu.

2. În cazul în care un stat membru nu a semnalat că astfel de informații sunt confidențiale în conformitate cu alineatul (1), Comisia pune informațiile respective, în format electronic securizat, la dispoziția tuturor celorlalte state membre.
3. În cazul în care un stat membru a semnalat drept confidențiale, în conformitate cu alineatul (1), un acord interguvernamental existent, o modificare adusă unui acord interguvernamental existent, un nou acord interguvernamental, un instrument fără caracter juridic obligatoriu existent, o modificare adusă unui instrument fără caracter juridic obligatoriu existent sau un nou instrument fără caracter juridic obligatoriu, acest stat membru furnizează un rezumat al informațiilor transmise.

Un astfel de rezumat cuprinde cel puțin următoarele informații cu privire la acordul interguvernamental, la instrumentul fără caracter juridic obligatoriu sau la modificarea în cauză:

- (a) obiectul;
- (b) obiectivul și domeniul de aplicare;
- (c) durata;
- (d) părțile;
- (e) informații cu privire la elementele sale principale.

Prezentul alineat nu se aplică cu privire la informațiile transmise în conformitate cu articolul 3 alineatele (1) și (2).

4. Comisia pune rezumatul menționat la alineatul (3) la dispoziția tuturor celorlalte state membre, în format electronic.
5. Solicitățile de tratament confidențial în temeiul prezentului articol nu limitează accesul Comisiei la informațiile confidențiale. Comisia se asigură că accesul la informațiile confidențiale este strict limitat la serviciile Comisiei pentru care este absolut necesar să dispună de aceste informații.

Articolul 9

Coordonarea între statele membre

Comisia facilitează și încurajează coordonarea între statele membre cu scopul:

- (a) de a analiza evoluțiile în ceea ce privește acordurile interguvernamentale și instrumentele fără caracter juridic obligatoriu și de a asigura consecvența și coerența

în cadrul relațiilor externe ale Uniunii în domeniul energiei cu țările producătoare, de tranzit și consumatoare;

- (b) de a identifica problemele comune legate de acordurile interguvernamentale și de instrumentele fără caracter juridic obligatoriu și de a examina măsuri adecvate pentru soluționarea acestor probleme și, dacă este cazul, de a propune soluții;
- (c) de a elabora, pe baza celor mai bune practici și în consultare cu statele membre, clauze standard opționale care, dacă se aplică, ar îmbunătăți în mod semnificativ conformitatea viitoarelor acorduri interguvernamentale și a instrumentelor fără caracter juridic obligatoriu cu dreptul Uniunii;
- (d) de a sprijini, dacă este cazul, elaborarea acordurilor interguvernamentale multilaterale sau a instrumentelor fără caracter juridic obligatoriu care implică mai multe state membre sau Uniunea în ansamblu.

Articolul 10

Raportare și revizuire

1. Până la 1 ianuarie 2020 cel târziu, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor un raport privind aplicarea prezentei decizii.
2. Raportul evaluează, în special, măsura în care prezenta decizie promovează conformitatea acordurilor interguvernamentale și a instrumentelor fără caracter juridic obligatoriu cu dreptul Uniunii și un nivel înalt de coordonare între statele membre cu privire la acordurile interguvernamentale și la instrumentele fără caracter juridic obligatoriu. Raportul evaluează, de asemenea, impactul pe care prezenta decizie îl are asupra negocierilor statelor membre cu țările terțe și dacă domeniul de aplicare al prezentei decizii și procedurile pe care le prevede sunt adecvate.

Articolul 11

Abrogare

Decizia nr. 994/2012/UE se abrogă.

Articolul 12

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Destinatari

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European
Președintele*

*Pentru Consiliu
Președintele*